

потаеннытъ онѣзи подслады, които, както чувамъ, даватъ толкози вкусъ на твоитѣ вечери. И когато азъ стигнахъ на твоя възраст, ще са науча, тако ми Херкулеса! на каквы развлечения да са посветѣтъ споредъ здръбля възраст и, както ты сега, да са пресмивамъ на безгрижния и изящния животъ на младытъ.

Арбакъ издигна глава и погледна Главка лукаво.

— Не та разумѣхъ, отговори той студено; но днесъ е мода да минаватъ за остроуміе несмысленытъ галимати. И туй като изрече обърна си главата къмъ друга страна съ усмивка почти саркастическа и подирь малко млчанье обърна са къмъ Иона.

— Прекрасна Иона, три пѣти дохождахъ до вратата ти, но на зла честь не можихъ да та намѣря.

— Очарована отъ тихото море, излѣзвахъ често противъ обыкновеніето си, отговори малко смутена Иона, а туй не са укры отъ вниманіето на Арбака, който са престори че не го разумѣ.

— Знаешъ ли отговори той засмѣяъ, какво е казалъ единъ откопцень поетъ?

„Въ къщи добрата жена да стои й прилича,

„А възъ отъ вратата

„Тя сичкото свое достоинство губи.“ (а)

— Той е циническій поетъ, извика Главкъ, който отбѣгваше отъ женскія полъ.

— Той пишеше споредъ обычая на мѣстото си, и туй мѣсто е прехвалената ти Елада.

— Другы времена, другы нравы. Ако нашытъ праотцы познавахъ Иона измѣнили быхъ началата си.

— Въ Римъ ли научи тѣзи привѣтливы фразы? попыта Арбакъ съ ядъ, който не можн да задуши въ себе си.

— Не е было, мыслижъ, нужно да ходижъ за туй чакъ въ Египетъ, отговори му Главкъ, като играеше съ златыя си *зиджиръ* и съ явно хладнокровенъ видъ.

— Оставете тѣзи работи, пое приказката Иона за да прекъсне единъ разговоръ, който съ жалость тя гледаше че не е годенъ за да спрѣтели Главка съ настойника й. Арбакъ, рече тя, не трѣба да са относѣтъ толкози строго къмъ мене сиротата, лишена отъ материнскы милванія. Може да съмъ виновата като живѣѣжъ такъвзи свободенъ и почти мжжскій животъ; но тѣзи свобода нима е поголѣма отъ онѣзи

(а) Еврипидъ.